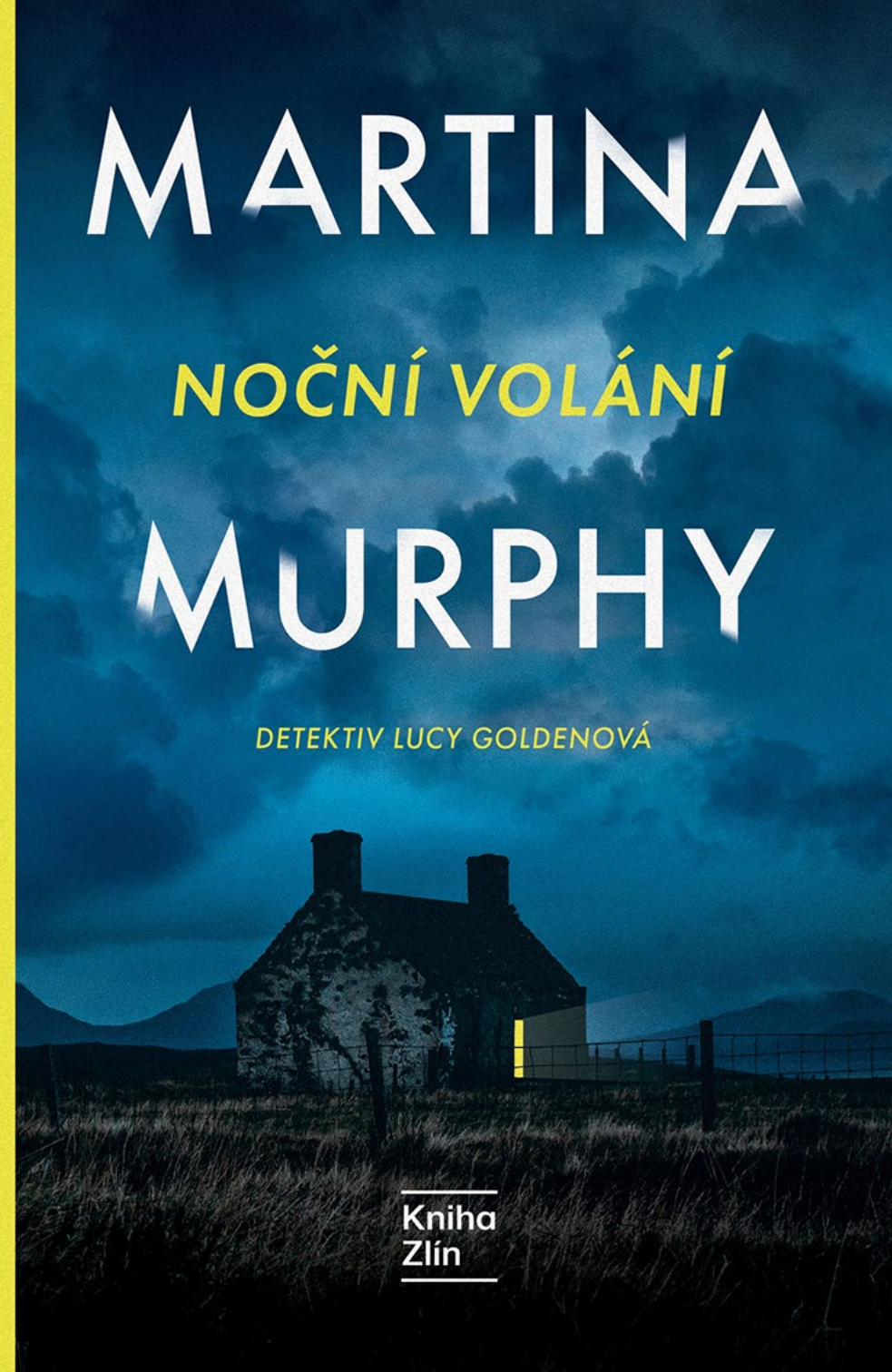

MARTINA

NOČNÍ VOLÁNÍ

MURPHY

DETEKTIV LUCY GOLDENOVÁ

The background of the book cover is a dark, atmospheric photograph of a small, old stone house with two chimneys, situated in a field of tall grass under a stormy, blue-toned sky. A fence runs across the middle ground. A small yellow rectangular graphic element is visible on the right side of the house.

Kniha
Zlín

Noční volání

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Martina Murphy
Noční volání – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Kniha
Mokřad
Fiesta
Stodola
Bratři
Linka důvěry
Zlín

MARTINA MURPHY
NOČNÍ VOLÁNÍ

PŘELOŽILA
ADÉLA ŠPÍNOVÁ

MARTINA

NOČNÍ VOLÁNÍ

MURPHY

DETEKTIV LUCY GOLDENOVÁ

Kniha
Zlín

*Věnováno mému manželovi Colmovi, který se mnou byl ve všem
dobrém a spoustě zlého.*

Miluju tě. X

KAPITÁN

Před osmi měsíci

No sakra, ta byla nechutně těžká, tak velká. A pěkně uječená k tomu. A dalo mu zabrat, pořádně zabrat, než ji vynesl z koupelny, kde to totálně zaneřádila, přes rašeliniště až k vodojemu. Ale teď bylo hotovo, až na starýho, co v baráku skučel a bědoval. Měl by ho dorazit taky, když už je v tom.

Ale ne. Osvědčil se a nejspíš se osvědčí znovu, takže ho zatím může nechat na pokoji.

Utřel si ruce do džínů, byly pěkně špinavé a zacákané od krve. Bude to tam muset pořádně vydrbat, fakt že jo. Vztít to louhem.

Pearl, tak se jmenovala. Ale žádná perla mezi ženami to nebyla, to ani omylem. Stará mrcha, stejně jako ta druhá, ta před lety. Dal Pearl šanci, jenomže jak se pokoušela obrátit starýho proti němu, to nemohl přehlížet. A starej na to skočil, už zase. A to zabořelo, to teda jo. Pearl umírala s řevem. Celá tahle situace byla k pláči.

A teď, po všem tom křiku a řevu, bylo ticho. Ta čistá, zemitá bublina ticha, kterou najdete jenom na takhle odlehlém místě. Všude okolo něj se rozkládal mokřad, hnědý s nachovými náznaky v jarním kabátku. Cítil, jak se země připravuje, chystá k rozkvětu. Za pár měsíců to tady chmýří suchopýru promění v bílou záplavu. Samý blatouch a rosnatka. Ale teď všechno přikrývala šedá, tíživá obloha. Za silnicí opodál slyšel šplouchání oceánu, ale na dohled se do všech stran táhlo jen rašeliniště s tím vším tichem a tajemstvími.

Vodojem, kam ji dovelkl, zbarvovalo zapadající slunce do rezava. Tenhle kus země mu nejspíš jednou bude patřit, pomyslel si. Docela

brzy. Ale neujme se ho – prodá ho a peníze vloží do vlastního. Tady je moc vzpomínek, moc vzpomínek v hlavě. Moc vzpomínek na těle.

Strčil si ruce do kapes a naposledy se zadíval na vodojem a do polí. Takhle se to nemělo stát.

Příště to bude lepší.

Bližší.

Už věděl kdo.

Jen musí mít trpělivost.

Připravit se.

1

Den první

Přítomnost

Telefon zazvoní v deset dopoledne. Zrovna uzavírám vyšetřování, které se mně a mému parťákovi Danovi fakt povedlo. Bez mrknutí oka se natáhnu a zapnu hlasitý hovor, zatímco dál jednou rukou vytukávám závěrečný odstavec zprávy. „Detektiv seržant Lucy Goldenová.“

„Lucy, tady William.“

Přestanu psát. Detektiv inspektor by nevolal, kdyby to nebylo důležité.

„Ano, šéfe, poslouchám.“ Dan se na mě podívá přes stůl a povytáhne obočí.

„Chci vás s Danem v Doogortu, našli tam v rašeliništi tělo.“

„V rašeliništi Doogort na ostrově Achill?“

„Ano – jsi místní, budou se s tebou bavit. Myslíme si, že je to ta pohřešovaná holka, Lisa Moranová.“

O Lise Moranové jsem slyšela, ne protože by to byla významná pohřešovaná osoba, ale protože mi o ní řekla moje máma. Před třemi dny jsem přišla z práce, ona na mě čekala u dveří a vypadala, jako by měla prasknout, jak ze sebe tu novinku sypala. Sotva jsem si stačila svléknout kabát a už mi odříkala veškeré podrobnosti. Moc pozornosti jsem tomu nevěnovala, protože můj domovský ostrov Achill je místo uprostřed ničeho, kde se nikdy nic moc neděje. Jednou tam došlo k vraždě, asi před dvaceti lety, když jsem sloužila v Dublinu, ale jinak je ostrov jenom taková tečka v Atlantském oceánu, propojená s pevninou mostem, jehož jediným účelem je usnadnit v létě cestování turistům.

„Máš pro nás víc informací, šéfe?“ zeptá se Dan, když si navlékáme bundy.

„Všechno vám řeknou na stanici gardai přímo na Achillu – právě teď tam pro vás vyklízejí prostor –, ale z toho, co vím, tak Lise Moranové bylo pětadvacet let a zmizela před třemi dny, když šla z práce, ze základky tam na ostrově. Neměla podle dostupných informací problém s drogami, žádné deprese nebo psychické nemoci. Stručně řečeno, podle kluků, co to vyšetřovali, neměla Lisa Moranová žádný důvod chtít se vypařit.“

„Kamery?“ zeptám se.

„Nějaké tam jsou, ale žádná v místě, kde se ztratila. Vyrazte sem. Jsem tu s Joem Palmerem a chci tě s Danem u vyšetřování mít. Vrchní komisař mě pověřil vedením případu.“

„Dobře, díky.“ Ukončím hovor a sleduju, jak Dan dopíjí zbytek kafe. Vtipkuje, že za to může jeho povolání detektiva, nemá ve zvyku nechávat nic nedokončené.

„Tak, stanice ostrova Achill, už jedeme,“ prohodí Dan, když vycházíme z naší vlastní služebny ve Westportu, nějakých padesát kilometrů od Achillu, a míříme k našemu služebnímu Hyundai i40. Dan má bundu naruby a snaží se vyprostit ruku z rukávu.

„Hm.“

„Pro tebe je to návrat domů,“ zažertuje.

Zatvářím se kysele a on se zasměje, ale vážně, strávila jsem celý svůj pracovní život snahou z toho místa uniknout a ono mě neustále stahuje zpátky.

Ostrov Achill má zhruba 150 čtverečních kilometrů a skoro 90 procent z toho jsou rašeliniště. V téhle malebné divočině je roztroušeno několik městeček. Narodila jsem se před jednačtyřiceti lety hned vedle Keemu, blízko odlehlého cípu ostrova, který se pyšní jednou krásnou pláží a nejvyššími útesy v Evropě, dostupnými pouze pěšky.

Jako teenagerka jsem se nemohla dočkat, až vypadnu. Připadalo mi, že se v tomhle obnaženém místě, kde názory sousedů mají takovou moc, utopím. Podařilo se mi utéct z ostrova za prací do Dublinu a dosáhla jsem hodnosti detektiva, ale před třinácti lety mě poslali zpátky na západ a degradovali na řadovou policajtku. Posledních deset let jsem se škrábala zpátky nahoru, znovu a znovu jsem prokazovala svoje schopnosti a to se těžko dělá někde, kde se vesměs nic neděje. Konečně jsem získala o něco lepší místo ve Westportu, jenomže teď to vypadalo, jako bych se zase vracela domů. Jediná výhoda přeložení z Dublinu byla, že Lucovi prospívala blízkost mojí mámy, a díky tomu to snad někdy stálo za to.

O padesát minut později přejíždím most z pevniny na ostrov. Projedu vesnicí Achill Sound a mířím po silnici k rašeliništi.

„Kristepane,“ zamumlá Dan. „Podívej na toho chlápka!“

„Ten chlápek“ je Eddie. Bývalý univerzitní profesor, který se zhroutil a teď tráví svoje dny šouráním po achillských silnicích a stopováním, zatímco za ním vlaje jeho nezaměnitelný hnědý kabát.

„Musí mrznout,“ pokračuje Dan, když ho mímáme. „Proč nemá boty?“

„Myslí si, že ho někdo chce otrávit přes chodidla. Máma říká, že tady obchází a všechny varuje, aby si dávali pozor.“

„Nemá příbuzné?“

„Má sestru. Ta si tohohle nevšímá.“

„Panebože,“ řekne Dan.

Eddieho sestra je ze staré školy a domnívá se, že když bude jeho chování ignorovat, když to bude zametat pod koberec, nikdo si toho nevšimne a nějak to samo přejde. Mnohem lepší než připustit jakoukoli duševní nemoc v rodině. Západ Irska je takových lidí plný.

„Zavolej na stanici gardaí. Řekni jim, aby kontaktovali Sylvii O'Sheaovou – budou vědět, koho myslíš. Řekni jim, že Eddie chodí bos u Bunacurry.“

Dan přikývne a chvilku se baví s někým z policistů na stanici o Ediem, zatímco jedeme posledních pár mil k místu, kde se našlo tělo.

Jakmile se přiblížíme, uvidím tam hlouček lidí. „Do háje,“ zamumlám.

„Aspoň že tu ještě nejsou média,“ řekne Dan právě ve chvíli, kdy nás předjede dodávka RTÉ a s lehkým smykem zastaví před námi. Než stačím zatroubit, vyskočí z dodávky Jayne Loweová, reportérka RTÉ pro západní Irsko.

Jak se sem dostala tak rychle?

„Málem nás nabrali z boku,“ vyprsknu.

Sleduju, jak Jayne kmitnutím prstu naznačí televiznímu štábu, aby ji následoval. Nemá smysl stahovat okýnko a vynadat jí za to řízení, protože by záznam použila – nejspíš aby doložila, jak jsme vystresovaní nebo tak něco.

„Pojď se podívat po šéfovi a vyptat se Joea, co pro nás má,“ špitnu Danovi.

„Samá radost.“

Z Joea, zástupce šéfa patologie, máme oba trochu strach. Jeho pověst ho předchází, asi jako z pece sálá horko. Kdo si nedá pozor, spálí se.

Zaparkuju těsně za dodávkou RTÉ, takže zůstane zablokovaná, a Dan se uchechtne. Vystoupíme a vyrazíme směrem ke kraji lesa.

Jayne Loweová nás zmerčí.

„Detektivové! Detektivové,“ zavolá. Všimnu si, že si vymezila svůj kousek prostoru a teď ji obklopují ohromení přihlížejíci. Vedle místních působí se svými náramky a pestrobarevným oblečením jako exotický druh. „Můžete nám říct něco o tom nalezeném těle? Tušíte, o koho se jedná?“

Dan ani já neodpovíme a ona to ani nečekala, ale kamera nás zachytí, jak s příhodně zachmuřenými výrazy podlézáme pásku. Slyšíme Jayne říkat na kameru: „Jak vidíte, na místo dorazili detektivové.“

„Kdybych jí ukázala prostředníček, myslíš, že by zahlásila ‚jak vidíte, vyšetřovatelka mi právě ukázala prostředníček‘?“ Napodobím její nakřáplý, seriózní hlas.

„Rozhodně,“ přikývne Dan. Pak dodá: „Kdo je sakra tamten chlap?“

Zadívám se směrem, kterým ukazuje. Dav si tam na mobil natáčí neohrabaný, bledý muž s velkým obličejem a hrubými rysy. Je mu asi pětadvacet, ale vypadá na víc.

„To je Lugs,“ odpovím. „Místní vlogger. Celebrita. Prý má spousty sledujících. Luc z něj má náramnou legraci. Jeho vlog se jmenuje, to se podrž, ‚Můj posraně nudnej život‘.“

Dan vyprskne smíchy a řekne: „Požádám někoho ze stanice, aby z něj tu nahrávku dostal.“

Ještě vteřinku Lugse sledujeme, jak něco říká do mobilu.

„Nejradši bych jeho i tu dodávku RTÉ nakopal do zadku,“ prohodí Dan.

Já taky. Z místa vraždy tady dělají zábavu. Oni by však nepochybně argumentovali tím, že veřejnost má právo na informace. A popravdě je tohle asi doopravdy to nejzajímavější, co se tu vůbec kdy stalo.

„A tamhle je ta mimoňka z *Ostrovních zpráv*,“ zasténám. „Jde sem. Pospěš si.“

Ke mně a Danovi kluše mladá, upachtěná novinářka s kudrnatými vlasy, odznakem s nápisem *OSTROVNÍ ZPRÁVY* a telefonem v ruce napřažené před sebe. „Detektivové? Čí je to tělo? Už bylo identifikované? A věk...“

„Nechodte sem. Je to místo činu,“ utrhne se na ni Dan.

Její hlas ztichne. „Nechtěla jsem tam vlézt. Můžu dostat nějaké vyjádření?“

Vyrazíme dál.

„No tak!“

Jakmile necháme povyk a rozruch za sebou, zvuky silnice a davu ustoupí a nás obklopí místní ticho. Mokřad se táhne míle a míle

daleko, protínají ho silnice, ale moc lidí tu nebydlí. Většina jeho rozlohy je teď chráněným územím a okolní místa jsou izolovaná: půda je příliš neúrodná, podloží příliš nestabilní pro výstavbu čehokoli dostupného. Zároveň je to ale hlavní atrakce na ostrově – jeho fotka se dostala i do časopisu státní agentury pro turismus. Zřejmě je tu velká biodiverzita, vyskytují se tu vzácné rostliny a řada druhů stromů a ptactva. Za rašeliništěm, kam odsud nedohlédneme, se země sklání k oceánu. Tiše mrholí. Jak pokračujeme dál, vzlíná k nám hutná vůně mokré hlíny a zasmušilým dnem se nese ozvěna burácení oceánu.

Není těžké odhalit, kde Lisu našli, protože před námi se v čerstvém větru třepotá policejní páska vymezující prostor v šíři asi deseti metrů na každou stranu a na místě hlídkuje policie.

„*Dia dhuit*,“ pozdraví mě irský jeden z kluků z achillské stanice, když můj a Danův příchod zapisuje do záznamu. Každý příchod a odchod se na místě činu musí zaznamenat. Pamatuju si, jak jsem tuhle práci dělala sama, když jsem ještě pracovala jako obyčejná policistka, a musela jsem svému vrchnímu komisaři říct, že na místo nikdo nesmí. Ačkoli předpisy znal, neudělalo mu to radost.

Navlékneme si speciální ochranné obleky, abychom nic nekontaminovali, než vyrazíme za šéfem, detektivem inspektorem Williamem Williamsem. Je to jediný detektiv inspektor v kraji, a tak obvykle velí všem větším akcím.

Má ve zvyku stát úplně nehnutě, jako by vstřebával každíčký detail místa, a dneska v hnědém saku a kalhotách s rukama v kapsách vypadá skoro jako součást krajiny.

„Lucy,“ řekne s tím svým limerickým přízvukem. „Chci mít do večerní porady pohromadě všechno o té pohřešované holce.“ Vysype to bez předmluvy, sotva se po mně vůbec ohlédne.

„Samozřejmě.“

„Koordinátor případu je Jim D’arcy.“

To mě těší. Koordinátor má důležitou roli: má na starosti mimo jiné sestavování složky z vyšetřování, třídění všech záznamů a úkolů a zajišťuje, aby se v záplavě materiálů, které prvních pár dní vyšetřování přináší, neztratily žádné detaily. Jim je spolehlivý chlap.

Otočím se a zadívám se na modrý stan, který vztyčili nad tělem. Klopa u vchodu se třepotá ve větru. V krátkých záblescích vidím tým forenzních techniků při práci a Joea, který ohledává tělo a dává přitom pozor, aby nic nenarušil.

Nakonec Joe vyjde ze stanu ven. Musí mu být necelých šedesát, ale vypadá starší. Jako by se mu do rysů vepsalo všechno, co za ty roky viděl. Doufám, že nedopadnu stejně. I když s tou svojí jizvou se taky nemám čím chlubit.

Dáme se šéfem Joeovi chvilku na vydechnutí, než vyrazíme za ním s Danem v patách. Shora sem doléhá kolísavý zvuk vrtulníku. Snažím se nemyslet na to, že celá tahle scéna je v tomto okamžiku na Williamovi a taky na mně s Danem. Že je to náš případ a musíme někoho dopadnout.

Jak se blížíme k Joeovi, máme lepší výhled na tělo. Leží na břiše s obličejem otočeným doleva, pravou tvář zabořenou do mokré zeminy, ruce a nohy roztažené, prsty taky, vlasy rozprostřené na zádech. Bosé.

„Je to ta pohřešovaná holka,“ oznámí nám Joe a svléká si rukavice. „Ta, co jsi mi poslal její fotku, Williamě.“

„Jsi si jistý, že je to ona?“ zeptá se William. „Vypadá to, že je oblečená do teplákové soupravy.“

Joe po něm vrhne pohled tak opovržlivý, až zdeptá i mě. „Ledaže by tady zmizeli dva lidi s úplně stejným obličejem najednou.“

„Podle toho, co jsem slyšel od policajtů, měla na sobě černou podlodlouhou sukni, bílou blůzu, černé sako a boty, když zmizela,“ prohlašuje William neochvějně.

„Třeba nezmizela ten den, kdy si mysleli,“ nadhodí Joe.

„Minulý pátek se nevrátila domů z práce,“ namítne William, „takže lze usuzovat, že...“

„Chceš slyšet, co mám, nebo se tady dohadovat o módě?“

„Nechtěl se...“ pokusí se Williama zastat Dan.

„Tak povídej,“ přeruší ho William.

Joe spustí směrem ke mně a oba muže naprosto ignoruje. „Vy víte, že ji nejdřív budu muset vzít na pitevnu. Dám vám vědět, kdy to bude, abyste mohli někoho poslat.“ Pak se otočí k Williamovi. „Zkus tentokrát najít někoho, kdo neomdlí.“

William vedle mě ztuhne. Když před několika lety naposledy vyšetřoval vraždu, poslal na pitevnu nováčka, který skončil v nemocnici poté, co si rozbil hlavu o dlaždičky na pitevně.

Joe pokračuje. „Dostanete podrobnou zprávu, ale z toho, co vidím tady, vám můžu říct, že je mrtvá od včerejšího večera, to naznačuje rigor mortis. Tohle není místo vraždy. Zemřela někde jinde, tím jsem si skoro jistý, protože tady je jen velmi málo krve. Vzhledem k jejím zraněním by jí mělo být hodně. Před smrtí byla hodně zmlácená. Má nejspíš zlomeniny dvou prstů, levé lícni kosti a očnice. Má hodně předsmrtných podlitin na obličeji.“ Joe pokrčí rameny. „Kvůli tomu, že je celá oblečená, vám toho teď o moc víc neřeknu. Technici sejmou nějaké otisky z míst, kde je kousek odhalené kůže. Někdy během zítřka vám zavolám se vším, co najdeme. Na poradu vám pošlu předběžnou zprávu.“ A s tím odkráčí.

„Dva lidi s úplně stejným obličejem,“ napodobí ho Dan. „To je ale kokot, co?“

„Je v pohodě,“ odpoví William. „Lucy, podíváš se tam? Chtěl bych slyšet, co si myslíš. Dane, promluv si s tím dědou, co ji našel. Zjisti, co ví. Potom můžete zajet za matkou – ta ohlásila její zmizení. Už má přidělenou kontaktní osobu. Je to Phil.“

„Dobře. Phil znám. Mám na ni číslo,“ odpovím, přistoupím ke stolu a odhrnu klop. Plachta zakrývá kousek rašeliniště, hnědé, mokré

a studené místo, které umírá, ale na jaře rozkvetne. Jenom Lisa, která tu posledních pár hodin leží, už nikdy nic neudělá. Vražda je krutá a násilná věc, ale přitom tělo a prostor, v němž ho naleznete, v sobě vždycky mají tuhle prázdnotu, tuhle nehybnost. Chvilku počkám, než se na Lisu podívám víc zblízka. Leží na břiše a její levná, šedivá tepláková souprava téměř splývá se zemí. Všude kolem visí pach smrti a osamělost jejího skonu je něco, co skoro cítím na vlastní kůži. Co se ti stalo? přemýšlím, když se skláním k jejímu obličejí. Zvenku slyším ruch činnosti kriminalistů a tlumené hučení hlasů, ale tady je to jako v jiném světě. Ten, kdo ji sem dostal, musel jít pěšky. Musel sem odněkud dojít, protože džípu nebo auta na rašeliništi by si někdo všiml. A byly by tu stopy pneumatik.

Naposledy se podívám na Lisu a v duchu jí slíbím, že uděláme všechno pro to, aby bylo spravedlnosti učiněno zadost.

Vyjdu ven a řeknu šéfovi: „Tohle rozhodně není místo vraždy. Myslím, že musíme rozšířit prostor přinejmenším až k silnici. Ten, kdo ji sem položil, ji musel přinést pěšky.“

„Ano, souhlas. Žádné stopy vozidla a země je měkká. Ještě něco?“

„To, jak leží, vypadá naaranžovaně. Není to tak, že by dostala ránu zezadu a spadla na zem.“

„Fajn.“ Přikývne. „To mě taky napadlo. Promluvte dneska s tolika svědky, kolik zvládnete, udělejte si o ní obrázek. Když zmizela, policajti obcházeli klasicky dům po domu a rozdávali letáčky, ale budeme to muset udělat znovu. Zastavím se na technickém oddělení a vysvětlím jim, co přesně po nich chceme a proč. Uvidíme se pak na stanici.“

Dívám se, jak odchází. William už byl mým nadřízeným u celé řady případů, ačkoli vraždu spolu vyšetřujeme poprvé. Je vytrvalý a pečlivý, přesně takový, jaký by měl vrchní vyšetřovatel být. Nemá ale moc vlastní osobnosti a u policie se traduje vtip, že o ni přišel při vloupačce.

Nic moc vtip, ale o Williamovi se žertuje fakt těžko.

„Kde je Dan?“ zeptám se jedné policajtky.

„Tam,“ odpoví a ukáže na Dana, který se představuje postaršímu muži sedícímu na jedné z kamenných zídek proplétajících se rašeliněm jako hadi. U nohou mu poskakuje černobílá kolie.

2

Muž se psem se jmenuje Milo McGrath, znám ho. Kamarádí se s mojí mámou, i když to bych mohla říct úplně o každém. Máma a Milo chodí do stejné skupiny na hot jógu nebo tak něco. Nebo možná máma a jeho žena, nejsem si jistá.

Milo je nadšeným členem achillské komunity: je ve výboru pro čis-totu města, výboru pro značení ulic a pořádá každoroční průvod na den svatého Patrika. Tohle všechno vím, protože se pravidelně objevuje v *Ostrovních zprávách*.

Lehce se mu rozjasní oči, jakmile mě pozná.

Pozdraví mě irsky. Achill patří do oblasti Gaeltacht, což znamená, že místní obyvatelé běžně mluví irsky. Je to malá oáza Irska, která se pevně drží své starobylé řeči, a to na ostrově miluju. Prohodíme pár slov, než kvůli Danovi přejdeme do angličtiny.

„Je fajn moct si promluvit se známou tváří. Byl to hrozný šok, to vám povím.“

„Jen do toho,“ řeknu mu, dřepnu si vedle něj a vytáhnu poznámkový blok. „Řekněte nám, co si vybavíte.“

„Je to skvělé vás zase vidět,“ pokračuje Milo, odhodlaný rozhovor protahovat. „Věděl jsem, že pracujete ve Westportu a že jste se vrátila k mámě, ale nikdy jsem vás tu neviděl.“ Jeho slova visí ve vzduchu.

„To by nevěstilo nic dobrého.“ Usměju se a on se zachechtá.

„Ale vlastně jsem vás viděl v televizi,“ řekne Milo. „V tom pořadu s policií, jak jste lidem říkala, aby zamykali a tak.“

Dan vedle mě potlačuje smích.

„Přesně tak.“ Nejtrapnější okamžik mého života. Bylo to peklo. Kluci ze služebny se počurávali směchy.

„A teď, Bůh nám žehnej...“ Aha, jasně, v církevním výboru je taky. „Teď tady máte tenhle případ. Ta chuděrka, jak tam leží, to mě brala hrůza. Myslel jsem nejdřív, že je to jenom taková ta umělá figurína, ale...“ Odmlčí se a zakrouťí hlavou. „Ten pach. To jsem poznal, že je skutečná.“

„Musel to být šok.“ Dan se usadí vedle něj. Pes se o něj otře čumákem. Dan ho poplácá po hlavě a řekne mu: „Hodná holka.“ Milo se celý rozzáří. Psi lidi mají rádi, když mají ostatní rádi jejich psy. Na svědky to vždycky zabírá.

„Pořád ji vidím, když zavřu oči,“ řekne po chvilce Milo.

Dan mu dá vteřinku času, než se jemně zeptá: „Mohl byste nám popsat všechno, na co si vzpomenete?“

„Už jsem to udělal, ale jasně, můžu si to zopakovat.“ Milo se na zídce usadí pohodlněji. Dá psovi povel „lehni“, ale ten poskakuje dál. Milo si toho nevšímá.

„Vždycky ji беру na procházku sem, každé ráno a každý večer. Mohli byste si podle nás řídit hodinky. V osm ráno vyrážíme z Bunacurry, pak odbočíme na silnici do mokřadu a pak se prostě chvíli procházíme tady po cestíčkách rašeliništěm, tak do půl jedenácté. Aby měla žena ráno dost času pro sebe. Má to ráda. Vadí jí, když se jí motám pod nohama. No, každopádně, dneska to bylo jako vždycky. Byl tu klid – viděl jsem jenom pár lidí, jenom ty co obvykle. Někdy jich je víc, ale víte co, teď v zimě, a ještě když se takhle ochlazuje, to moc lidí takhle ven nechodí. No, takže jsem ji pustil z vodítka, jakmile jsme byli na rašeliništi, jako já vím, že se to nesmí,“ kmitne po nás pohledem a my nic neříkáme, „ale dělají to tady všichni a ona je hodná, poslouchá mě. Lehni!“ Pes nehnutě zírá a Milo obrátí oči v sloup.

„Většinou mě poslouchá,“ opraví se Milo. „No, takže Steph, tak se jmenuje, cupitala tady a pak najednou seaběhla z cesty – a to nikdy

nedělá, protože ví, že je to nebezpečné, ale začala hrozně štěkat. A to taky nikdy dřív neudělala, tak jsem si myslel, že se jí něco stalo, propadla se do mokřadu nebo tak něco, tak jsem za ní běžel – no, spíš jsem šel, protože jsem se nechtěl taky někam propadnout, chápete –, no a když jsem se dostal ke Steph, tak jsem viděl tu chuděru holku.“ Pokřikuje se.

„A pustil jste psa z vodítka i včera?“ zeptám se.

„Není to žádný vážný zločin, že ne?“ Vypadá znepokojeně. „Ona je hodná a...“

„Není to zločin,“ ubezpečím ho s úsměvem. „Ale jenom pro vyjasnění, včera jste ji taky pustil?“

„Jo. Jenom tak na pár minut.“

„A když jste včera procházeli těmihle místy?“

„Proběhla tady, vůbec neštěkala.“ Odmlčí se. „Trochu tady ty cestičky střídám,“ pokračuje lehce omluvným tónem. „Ale přísahal bych, že včera tady ta holka nebyla. Steph by ji vyčenichala. Kdyby tady včera byla, pes by to poznal.“

„A v kolik hodin jste tady včera byli?“ zeptá se Dan.

„Stejně jako dneska. Sem jsem dorazil tak v devět.“

„A cestou zpátky?“

„Tudy nebo poblíž jsem mohl procházet tak ve tři čtvrtě na deset.“

Takže tělo se sem dostalo někdy mezi tři čtvrtě na deset včera a devíti dneska ráno. Poznamenám si to. Až si promluvíme s dalšími svědky, časové okno se nám zúží. A až budeme znát odhadovaný čas smrti.

„Koho na těch procházkách vídáte?“ zeptám se. „Znáte jejich jména?“

„Většinou ty samé lidi. S některými se zdravím, s některými ne.“

„Koho jste tu viděl včera?“ zeptá se Dan.

Milo přimhouří oči a zamžourá do zimního sluníčka. Jeho pes udělá totéž. „Paní Cassidyovou, ta sem ráno chodívá. Má asi devadesát

roků, a je čilá jako rybička. Znáte paní Cassidyovou, Lucy? Vaše matka s ní zpívá ve sboru.“

„Ano,“ odpovím. Paní Cassidyovou zná na Achillu každý. „Ještě někoho, Milo?“

„Pár lidí, co tam chodí běhat, poznal bych je od pohledu. A jednoho vysokého chlapa – ten je jako Forrest Gump, pořád běhá sem a tam. Nosí trička s takovými nápisy. Včera ráno tam měl ‚Bolest je...‘“ zamyšleně se podrbe na bradě. „Jak to jenom bylo, takový nesmysl. Jo, takhle: ‚Bolest je způsob, jak tělo posílí. Už jste takovou volovinu viděli? No ale je to fajn chlápek, vždycky na mě kývne a tak. Pak je tu ten druhý, co byl včera běhat. Ještě s jednou holkou. Oba měli v uších sluchátka a byli dost rychlí. A pak ještě jeden chlap, co venčil psa. Tohohle jsem neznal a upřímně nebyl zrovna milý. Normálně cizího psa pohladíte, že jo, tak já jsem toho jeho pohladil, a on se o Steph vůbec nezajímal.“ Milo zní ublíženě. „Myslím, že to je za včerejšek všechno. No a dneska, to jsem byl venku jenom chvíli, než Steph našla tu holku, takže jsem nikoho nepotkal.“

Lisino tělo sem nejspíš bylo přesunuto včera večer, za tmy. Poznámám si, abychom požádali o kamerové záznamy ze silnice od Bunacurry směrem k rašeliništi, pokud něco takového existuje. Náš podezřelý ale nemusel přijet z této strany: mohl to vzít přes Doo-gort nebo Keel. Rozhlédnu se kolem. Na dohled tu není jediný dům. „Mohl byste nám popsat, co se stalo, když jste našel tělo?“

„Pokřičoval jsem se a krátce jsem se za tu dívku pomodlil,“ odpoví Milo.

Čekáme. On se na nás netrpělivě zadívá.

Nakonec Dan řekne: „A jinak nic? Vůbec jste se jí...“ Nechá nedorečenou větu viset ve vzduchu.

„Nedotýkal jsem se jí.“ Milo se otřese. „A Steph na ni jenom štekala.“

„Děkujeme, Milo,“ řeknu mu.

„Už můžu jít?“ Vstane a jeho pes v očekávání vycházky poskakuje kolem.

„Ano, ale nevadilo by vám, kdybych k vám domů poslala strážníka pro vaše boty a zaznamenání výpovědi?“

„No, ty boty mám rád a...“

„Kdybychom tady našli víc stop, tak potřebujeme ty vaše vyloučit.“

„Rozumím. No, rád vám pomůžu.“ Zopakuje svoji adresu.

„Nemluvte prosím s novináři,“ požádám ho. „Aby únik informací neohrozil důkazy nebo případný soudní proces.“

„Dobře. Hodně štěstí.“ Popadne vodítko a vykročí na cestu zpátky. Je skoro poledne a jeho žena už nejspíš přemýšlí, kam se poděl.

„Vydáme výzvu pro všechny, kdo tady někde byli mezi tři čtvrtě na deset včera dopoledne a devíti dnes ráno,“ řeknu Danovi. „Uvidíme, kdo se přihlásí. A řekneme někomu, aby sehnal veškeré kamerové záznamy tady z okolí, a najdeme si auta, která jela po silnici přes rašeliníště. Vyžádáme si záznamy z autokamer a dáme dohromady tým, který obejde dům po domu.“

Dan se na mě podívá. „Nemyslím si, že by tu bylo k dispozici dost záznamů. Ten hajzl je buď hodně chytrý, nebo má hodně štěstí.“

„Jo, ale zkusit se to musí. Zavolám Phil a zeptám se, jestli si můžeme promluvit s paní Moranovou.“

Po krátkém hovoru mě Phil ujistí, že Lisina matka je ochotná s námi mluvit. Chce mluvit s kýmkoli, kdo jí může pomoci zjistit, kdo zabil její dceru.

Paní Moranová bydlí v domku asi dvacet minut pěšky od Achill Soundu. Cesta autem od místa, kde Lisu našli, trvá deset minut. Ten, kdo ji zabil, ji odvezl skoro domů. Přemýšlím, jestli to něco znamená.

Nebo ji možná zabil někdo z místních. V téhle části světa je plno podivínů.

Počkáme s Danem asi půl hodiny, než vyrazíme, protože nejsme moc dobří tváří v tvář slzám. A já obzvlášť nezvládám jednat bez emocí. Člověka na to trénuji, jak zůstat neosobní a zároveň projevovat empatii. Je to hromada nesmyslů, nic víc. Jak by měl člověk zvládat obojí najednou? Jak má zůstat nezúčastněný vůči ženě, jejíž dceru našli mrtvou, když u ní zazvoní a potřebuje odpovědi na další a další otázky?

Učí nás taky, jaké věty používat. Věty jako „obávám se, že pro vás mám špatné zprávy“. To je taky úplná blbost. Je urážlivé tomu říkat „špatné zprávy“, ale taky nemůžete na někoho zazvonit a říct mu „mám zprávy, které vám zboří celý svět“, co? Většinou to ale lidi prostě vědí. Nemusíme ani nic říkat a zhroutí se nám před očima jako papírové domečky v dešti.

Když zazvoníme tady, otevře nám Phil. Vypadá sama rozrušeně, a přitom – jak ji znám – umí skvěle udržovat odstup a projevovat soucit. Asi to bude tím, že Lisa byla jedináček, stejně jako můj Luc. Neumím si představit tu ztrátu, kterou tahle žena utrpěla.

„Je uvnitř,“ řekne Phil tiše.

„Jak je na tom?“ zeptám se.

Phil pokrčí rameny. Co by na to asi měla říct?

Projdeme chodbou do obývacího pokoje, který vypadá jako v rozkladu. Sedí tu Margaret Moranová s dekou kolem ramen a zírá si na ruce. Zvedne oči, když vstoupíme dovnitř. Se smutkem už jsem se setkala – a teď se na mě znovu upřeně dívá. „Je mi to líto,“ řeknu ta nedostatečná slova.

S Danem sledujeme, jak se hroutí sama do sebe a třesou se jí ramena. Připadám si bezmocně, jak se na ni dívám a nejsem schopná jí poskytnout jakoukoli útěchu.

„Dáte si čaj?“ zeptá se nás Phil. Její věcná, obyčejná otázka je uklidňující.

„Ne, díky,“ odpovím hlasem stejně pevným jako ten její. „Chceme jenom položit Margaret pár otázek, pokud se na to cítí.“

„Odpovím vám stotisíckrát, jestli to pomůže dopadnout toho, kdo ublížil mojí holčičce,“ řekne Margaret tiše, ale s odhodláním, které mě bolí slyšet. „Ptejte se.“ Narodila se a vyrostla na Achillu. Její řeč má typicky zakulacené samohlásky a zpěvavý rytmus. Taky jsem takhle mluvila. Myslím, že byla ve škole pár ročníků nade mnou. Kapitánka camogie týmu, dívka, která se měla stát královnou. Neměla by být tady a štkát v rozpadající se chalupě.

Posadím se na pohovku naproti ní a Dan zůstane stát u okna se zápisníkem v ruce. Říká, že bude psát, zatímco já budu pokládat otázky. Vyhovuje mu to. „Vím, že jste tohle už absolvovala s našimi kolegy před dvěma dny, Margaret, ale chtěla bych si to projít znovu pro případ, že si ještě na něco vzpomenete.“ Procházení svědeckých výpovědí znovu a znovu mi vždycky připomene vyčesávání vši z Lucových vlasů, když byl malý. Znovu a znovu, dokud není venku úplně všechno. „Řekněte mi, jak to bylo, když jste Lisu viděla naposledy.“

Ztěžka polkne, trochu se narovná, a když promluví, její věty přichází ve vlnách. „To bylo to ráno, jak musela spěchat. Byla na lince, pracovala jako dobrovolník na lince důvěry pro děti. Dělalala tam noční směny každý druhý čtvrtek. Normálně z toho centra pak šla rovnou do práce, ale ten den se stavila doma. Myslím, že si převlékala

sako.“ Lehký úsměv, po kterém následuje taková bolest, že se málem mimoděk zachvěju. „No, vtrhla do domu, řekla mi, že mě má ráda, vyběhla nahoru do svého pokoje a zase se vrátila dolů. A když odcházela, poznamenala jsem, že se ochlazuje a že ta sukně a top, co má na sobě, nevypadají dost teple. Je přece prosinec. Zeptala jsem se jí, jestli si je jistá, že jí v tom nebude zima, ale jen se zasmála. Pak jsem jí dala čaj v termohrnku a ona vyrazila.“ Říká to, jako by tomu pořád nemohla uvěřit.

„Co měla s sebou?“

„Jenom notebook a kabelku.“

„Popište mi ten notebook.“

„Myslím, že Lenovo, ale určitě byl růžový a měla na něm třpytkové hvězdičky. Měla tyhle věci ráda.“

Přikývnu. „A značka té kabelky?“

„Michael Kors, z černé kůže. Brala si ji všude. Tu kabelku jí pořídil její otec loni v Itálii. Měla zlatou přezku.“

Přemýšlím, jestli ji někdo mohl napadnout kvůli kabelce. „Měla s sebou ještě něco?“

„Ne.“

„Jste si jistá?“

„Už jsem to říkala těm před vámi, že by neutekla.“

„Když ji našli, měla na sobě teplákovou soupravu.“

Okamžik překvapení. „Ne, to...“ Pak se zarazí.

„Vlastní nějakou teplákovku?“

„Třeba to není ona.“ Margaret napůl vstane z křesla. „Třeba jste si to spletli a...“

„Budete ji moct oficiálně identifikovat zítra,“ řeknu jemně, strašně nerada, že musím zadusit tu chvilkovou naději, kterou pocítila. „Někdo vás v téhle věci bude kontaktovat, ale jsme si docela jistí, že je to Lisa, a čím dříve se do toho pustíme, tím dříve někoho dopadneme.“

Chvilku trvá, než se opět posadí. „Ano, ano, samozřejmě. To...“

Odmlka. Pak se usebere – vidím to na ní a bolí mě se dívat. „Vím, že nějaké teplákovky má, protože chodí běhat, ale ten den s sebou určitě žádnou neměla.“ Další pauza. „Jedině že by s sebou měla i boty na běhání. Můžu se podívat. Mohla bych se plést. Já...“ Zarazí se.

„Můžeme to zkontrolovat za chvilku,“ ujistím ji. „Prosím, pokračujte. Říkala jste, že odešla s notebookem, kabelkou a hrnkem čaje. Co bylo dál?“

„Do práce jela taxíkem. To centrum Zdravá rodina zařizuje pro dobrovolníky z nočních směn taxi.“

„A kde mají pracoviště?“

„V Newportu. Většinou jsem ji tam vezla já, přes noc měla směnu a ráno ji vozil do práce taxík. Ale ten den přijel taxík nejdřív sem a asi mu řekla, aby na ni počkal, než si vezme sako. Normálně odsud do školy chodila pěšky. Není to daleko, tak pětadvacet minut, ale když jela z centra...“ Zlomí se jí hlas a po obličeji jí stéká slza. Phil vytáhne z krabičky na stole kapesník a podá jí ho. Margaret ho sevře v ruce s okousanými nehty a ani si neuvědomí, že pláče.

„Takže jela taxíkem – a co potom?“

Margaret ke mně vzhledne a zakroučí hlavou. „Nic. Domů už se nevrátila.“

„V kolik hodin se normálně vracela?“

„Vždycky nejpozději v půl páté. Ještě ve škole opravovala úkoly a připravovala si hodiny, pak se vrátila domů, dala si čaj a šla si třeba zaběhat nebo telefonovala nebo dělala nějaké dobrovolnické věci, tak různě. V pátek chodívala běhat s kamarády.“

„Měla ten den po práci v plánu něco udělat nebo někam jít?“

„Ne. To by se mi zmínila.“

„Mluvila někdy o tom, že by se bála? Nebo se jí někdo nezdál?“

Margaret zavrtí hlavou. „Měla sklon mě chránit, ale myslím, že by řekla, kdyby se vyloženě bála.“

„Napadá vás, kdo by jí mohl chtít ublížit?“

„Ne.“

„V práci?“

„V práci měla skvělé vztahy.“

Změním téma. „Říkala jste, že v pátek chodívala běhat. S kým?“

„Jsou asi tři, co chodí pravidelně. Někdy se přidá i někdo další. Vím, že chodil Liam – to je její starý kamarád. Pak jedna dívka... jméno si nepamatuju. Lisa ji až tak nemusela. A další kluk, myslím, že se jmenuje Paul – ten ji tu jednou vyzvedával. Tak jsem si myslela, že s ním chodí, ale říkala, že ne.“

„Proč jste si myslela, že s ním chodí?“

„Jenom mi tehdy připadalo, že někoho má... ale jestli ano, tak Paul to nebyl.“ Usměje se. „Zhrozila se, když jsem to nadhodila. A na tom klukovi nic špatného nebylo. Byl galantní a vypadalo to, že má Lisu moc rád, ale nic mezi nimi nebylo.“

„A proč jste si myslela, že někoho má?“

Pokrčí rameny. „Znám svoji dceru. Byla trochu jiná. Trochu tajnůstkářská. A spokojená. Už je to nějakou dobu. A jestli tehdy někoho měla, tak to nějak vyšumělo, protože pak už jsem z ní takový pocit nikdy neměla.“

„Nějakou dobu? Kdy asi to bylo?“

Zamyslí se. „Letos v březnu, možná v dubnu.“

Devět měsíců. „Dobře. Neměla žádné spory? Nehádala se s někým v poslední době?“

„Ne.“

Dan se na mě rychle podívá. Taky si všiml, jak se ošila.

„Jste si jistá?“ zatlačím na ni.

Lehce zaváhá a potom přikývne.

Ta odmlka ji prozradí: něco skrývá.

„Margaret.“ Dan se předkloní, přitahuje ji k sobě, tak jak to umí.

„Jestli je tu ještě něco, cokoli, co vás napadne a předtím jste to neřekla, tak by nám to moc pomohlo.“

„Nic mě nenapadá,“ odpoví. Obrana, obrana.

„V pořádku.“ Dan se na chvíličku odmlčí, než dodá: „Jenom bych chtěl říct, že pokud si o někom něco myslíte, není to automaticky pravda. Jestli máte nějaké podezření, tak my to vyšetříme nepředpojatě.“

Pauza, která následuje, se táhne trochu moc dlouho, takže je jasné, že přemýšlí. Zvažuje pro a proti. „No dobře,“ řekne nakonec a zní to nervózně. „Je to taková hloupost. A Dom by nikdy... víte co, on ji měl rád, takže by nic takového... ale...“ Zastaví se.

Ani Dan, ani já nepromluvíme. Nejradši bych s ní zatřásla, že tohle zmiňuje až teď. Očividně to při první výpovědi neřekla.

„Je to maličkost,“ řekne nakonec. „A jenom moje podezření, ale myslím si, že se pohádala se svým otcem. To je ono. Nemám žádný důkaz, ale myslím si to.“

„Co vás k tomu vede?“ zeptám se jí.

„Poslední dobou s ním nechtěla mluvit, když volal. Nevšimla jsem si toho – jsou oba vznětliví, ale ty roztržky nikdy nejsou na dlouho. Dom ji miluje, to vím. Nikdy by...“ Zarazí se.

„O čem se tak obvykle dohadovali?“

„O čemkoli. O politice, náboženství, kam se jít večer najíst. Myslí, že je to bavilo. Ale tentokrát...“ Nesnažíme se pomlku vyplnit. „tentokrát to asi bylo osobnější. To je celé.“

Nejradši bych se zeptala, proč to neřekla dřív. Jenomže je nešťastná a...

„Proč jste nám to neřekla dřív?“ zeptá se Dan.

Cuknu sebou. Samozřejmě má pravdu.

Margaret pomalu škube kapesníček na kousky. „Protože vím, že Dom by nikdy neunesl svou vlastní dceru – chápete, nikdy! Je to blbost, jenomže teď... to všechno... jenom mi připadalo... No, musím vám říct i maličkosti. Omlouvám se, jenom mi to nepřipadalo tak důležité.“

„Nejspíš nebude,“ ujistí ji Dan. „Ale potřebujeme od vás vědět úplně všechno. Ještě něco?“

„Ne.“

„Určitě ne?“

„Samozřejmě že určitě.“ Teď zní rozhořčeně.

Necháme zavládnout ticho. Divili byste se, kolik lidí má potřebu v tichu promluvit. Margaret ale nikoli.

„Podle čeho jste soudila, že tahle rozepře byla osobnější?“ zeptám se jí.

„Lisa byla naštvanější než normálně, nechtělo se jí odpouštět, ale občas prostě taková bývala. Mohlo to být důležité, ale taky vůbec nemuselo.“

„Mohli bychom se podívat do jejího pokoje?“ zeptám se po chvíli. „Vím, že...“

„Samozřejmě,“ přeruší mě a vstane. „Pojďte za mnou.“

Následujeme ji s Danem po schodech nahoru. Jsou úzké a je tu šero, ale zdá se, že se schodiště někdo nedávno pokoušel natřít. Barva je trochu flekatá, ale i tak prostor rozjasňuje.

„Kdo to tady maloval?“ zeptám se.

„Já. Vím, že to není žádná sláva, ale pořád lepší než předtím.“

Teď stojíme na podestě a Margaret se otočí k nám, než strčí rukou do dveří s cedulí „Škola skončila“ a fotkou sexy učitelky.

„Tohle dostala od přátel, když získala aprobaci,“ vysvětlí nám Margaret. „Mně se to nelíbí, ale jí to připadalo vtipné. Běžte dál. Budu tady, kdybyste mě potřebovali.“

Ještě tam nebyla. Někteří rodiče to nezvládnou hodně dlouho. Jiní nachází útěchu, když je obklopuje vůně a připomínky jejich pohřešovaného dítěte.

Podám Danovi pár rukavic a vejдемe dovnitř.

Pokoj je ponořený do ticha. Okna jsou zavřená, vzduch stojatý. Na posteli je odhrnutý přehoz, jak ho tu nejspíš nechala ten poslední

pátek. Stěny pokrývají zašlé plakáty a koláže z fotografií. Na plakátech jsou sportovkyně v běhu nebo v startovních blocích. Fotky vypadají novější, jsou umístěné v rámečcích všude možné po místnosti nebo jen tak náhodně připnuté na nástěнку.

„Kdo jsou tady ti lidi na fotkách?“ zeptám se Margaret.

Odhodlá se a nahlédne do pokoje. Po bolestné chvílce odpoví: „Tamhle to,“ ukáže na několik fotek z nástěny, „jsou dobrovolníci, se kterými spolupracuje. Ta fotka uprostřed byl jejich vánoční večírek. Lisa je vlevo.“

Lisa se usmívá a na hlavě má červenou papírovou čepici. Její poslední Vánoce.

„Víte, jak se jmenují?“

„Ne, ale jsou z linky důvěry Zdravé rodiny. Tam vám řeknou, kdo je kdo.“

„Můžu si to vzít s sebou?“

Přikývne a já fotku strčím do plastového sáčku na důkazy.

„Chtěla jenom něco vrátet,“ řekne Margaret. „Za práci na lince jí ani neplatili.“

„Vrátet? Jak to myslíte?“

„No, ona myslím... S jejím otcem jsme se rozvedli, když byla mladší, a ona to nesla dost těžce. Víte, jak to tady chodí,“ zakouklí na mě očima, „všichni o všech všechno vědí a drbou. Lisa asi cítila ten tlak. Ale pak jsem jí sehnala pomoc, ona se s tím srovnala a tohle byl její způsob, jak to poslat dál.“ Zalíjí se jí oči a ztěžka polkne. „To byla moje Lisa.“

„Jak dlouho u nich pracovala?“ Vypadají jako správná parta. Trochu hipsterská, nad věcí. A všichni jsou mladí.

„Skoro tři roky. Co vím, tak to je maximální doba, po kterou tam může dobrovolník pracovat – touhle dobou už měla pomalu končit.“ Zadrží dech, jak jí dochází, co všechno už její dcera nikdy nedokončí. „A tamhle,“ pokračuje po chvílce s nuceným klidem a ukáže na jinou skupinku ve vánočních čepicích, „jsou její kamarádi ze

studií v Maynoothu. Ty taky neznám. Za ty roky jsem viděla jednoho nebo dva. Tady ten kluk,“ odváží se do pokoje a ukáže na podsaditého mladíka s rezavě blond vlasy a křivým úsměvem, „to je Liam. Lisa se mu líbí, ale ona neměla zájem. Ale pořád se spolu baví, chodí běhat a tak.“

Dan na fotku upřeně zírá. Liam se tam dívá na Lisu a ona to netuší, jen se směje se zakloněnou hlavou.

„A tady u okna, to jsou fotky té jejich běžecké party. Liam mi volal, když v pátek nepřišla běhat. Takže v tu chvíli jsem... no, došlo mi, že je něco špatně.“

Dám jí chvilku na vzpamatování, než ji vybídnu: „Řekněte mi víc o Liamovi.“

„Už roky jsou spolu v běžeckém klubu. Sídli na pevnině, ale v pátek se scházejí v Achill Soundu a společně tam ještě s pár dalšími uběhnou několik mil. Lisa a Liam byli kamarádi už od malička.“

„Jaký je Liam?“

Trhne sebou. „Nemůžete si přece myslet, že Liam...“

„Zatím si nic o nikom nemyslíme,“ řeknu jemně, „ale obvykle je to někdo, koho obět zná.“

Margaret vypadá nejistě, zmateně, ale pak zavrtí hlavou. „Je to fajn kluk. Jako člen rodiny. Vyrostli spolu. I když si vybavuju, že poslední dobou mi připadalo, jako by už nebyli takoví kamarádi.“

„Nepohodli se?“

„Hm, nic takového, to si nemyslím. Jenom se asi trochu vzdalovali. Neobjevoval se tu tak často jako dřív a Lisa s ním asi netrávila tolik času, to je všechno. Liam není konfliktní typ. Je milý.“

Dan zachytí můj pohled. „Říkala jste, že by si nikdy nevzala teplákovou soupravu, kdyby neměla i běžecké boty. Víte, kolikery měla? A jsou všechny tady?“

„Měla troje.“ Zdá se, že si tím je jistá. „Jedny nosila, druhé pro případ, že by si je namočila, a potom jedny rezervní.“

„Takže pokud tady v domě najdeme troje, víme, že neměla v plánu jít běhat, takže by si nebrala teplákovku. Souhlasíte s tím?“

Margaret přikývne.

Otočím se k růžové šatní skříni, po stranách ozdobené spoustou slunečnic. Vypadá to jako nábytek v pokoji pětileté holčičky. Dveře při otevírání vrznou a dole na dně leží dva páry běžeckých bot Nike.

„Jsou tu dvojce,“ řeknu.

„V kuchyni jsou ty třetí,“ dodá Margaret. „Takže žádné boty nechybí.“

Ta teplákovka nebyla její, to je zvláštní. Zavřu skříň. „Díky, Margaret. Ještě ten pokoj později celý prohledáme a uvidíme, jestli najdeme něco důležitého. Budeme s vámi v kontaktu a určitě dejte vědět, kdyby vás něco napadlo.“

„Ano.“

„A ještě jednou,“ řeknu, když ji mímám ve dveřích, „od nás obou upřímnou soustrast.“

Poděkuje.

„Dáte nám prosím adresu Liama a vašeho manžela?“ zeptám se.

Nadiktuje nám je a dívá se ze schodů dolů, jak odcházíme.

Zachmuřený den přešel v potměšilé odpoledne. Do oken auta buší déšť, když nasedáme. Někde zavýje pes a tklivý zvuk se nese placatou krajinou. Chvilku sedíme mlčky a posloucháme, než promluví: „Promiň, Dane, vím, že jsem se měla na toho jejího manžela zeptat.“

„Měla nám to do prdele říct už dávno,“ vybuchne Dan.

„Ano,“ souhlasím. „To měla. Ale změnilo by to vůbec něco?“

Pokrčí rameny. „Chceš navštívit nejdřív Dominica Morana, nebo toho...“ Podívá se do poznámek. „Liam?“

„Myslím, že bychom nejdřív měli jet za Dominicem. Pak se vrátíme na stanici na poradu a uvidíme, jaký tým se tu podaří dát dohromady.“

„Budou do toho celí žhaví,“ prohodí Dan.

Sevře se mi žaludek. Tohle je na tobě, Lucy, pomyslí si. William ti dal šanci. Tak to zase neposer.

Dominic Moran nebydlí na ostrově, ale asi deset mil od něj, v půli cesty mezi Achillem a Castlebarem kousek od pobřeží. Jeho bytovka je tu jediná na míle daleko, postavená v době, kdy se snad všichni stěhovali ven z Dublinu, kam chtěli dojíždět, anebo měli pocit, že je super investovat do nemovitostí, které nemají šanci pronajmout. Tyhle byty by byly hezké, kdyby o ně celý svět neztratil zájem.

Jsou tu tři budovy po pěti patrech a horní byty mají balkon. Vnější fasády tvoří beton a dřevo, které teď ve vlhkém vzduchu černá a plesniví. V zahradách orientovaných směrem k moři roste pár odolných rostlin, které dokážou zápasit s oceánskou solí. Tráva je tu zakrslá jako všude v takových končinách a ozdobná fontánka je vypnutá.

Dominic se sem přestěhoval poté, co se před víc než deseti lety rozešli se ženou. Vlastní tady střešní byt a výhled odtud je nádherný i v den, jako je ten dnešní, s olověně šedou oblohou a prosycený mrholením.

„Dobrý den,“ pozdravím, když vcházíme. „Máme několik otázek, Dominicu, jestli vám to nevadí.“

Pokyne nám, abychom si sedli. Vypadá zmítaný emocemi. Ochromený. Sedne si naproti a skloní hlavu.

Dan si před cestou sem nechal poslat Dominicovu první výpověď mailem a četl ji nahlas. Policista, který s ním mluvil, řekl, že působí jako celkem slušný chlap. A člověk nemůže dělat policajta, pokud nemá dobré instinkty. Poznává se to na očích, gestech a hlasu.

Všechno k sobě musí pasovat. U Dominica Morana všechno sedí, když nás zve dál.

Jenomže ti nejlepší z nich umí člověka vodit za nos opravdu mistrovsky.

Mám se před svými instinkty na pozoru po tom všem, co se stalo s Robem, mým ex.

U Dominica, stejně jako u Margaret, panuje nepořádek. Veškeré povrchy pokrývají špinavé misky a hrnky, přes židle jsou poházené svetry a mikiny a vzduchem se nese odér instantních nudlů.

„Chystal jsem se zrovna za Margaret, když jste zazvonili,“ řekne Dominic, promne si neoholenou bradu a pokusí se o úsměv, ale neúspěšně. Budí dojem člověka v krizi.

„Nebude to na dlouho,“ ujistím ho. „Jak se vám daří?“

Rozhlédne se po místnosti. „Teď to není žádná sláva. Chtěl jsem jenom... no, snažil jsem se tu uklidit, fakt že jo, ale... no... nějak mi teď nic nejde.“ Oči má zarudlé a usazené.

„Chceme vám položit jenom pár otázek. Projít si vaši výpověď.“

„Super. Jasně. Proč ne.“ Má beznadějný pohled. Jako by přemýšlel, jaký to má smysl? Jeho dcera je po smrti a žádné další otázky mu ji nevrátí. Řekla bych, že kdysi býval pohledný, ale z nezdravého jídla a způsobu života mu narostlo břicho. „Tak do toho,“ řekne nám.

„Mohl byste nám zopakovat, jaké bylo vaše poslední setkání s dcerou?“ zeptám se.

Mluví o schůzce v místní kavárně před šesti týdny. Necháme ho vykládat. Pak se do něj pustím, jako jsem to měla udělat s Margaret. „Jak často jste se normálně s dcerou vidali?“

„Obvykle tak jednou za čtrnáct dní.“

„Proč ta šestitýdenní pauza?“

A bum. Ucukne. Obezřetně si nás prohlíží. „No, byla teď taková umíněná, abych řekl pravdu. Nechtěla se se mnou vidět.“

„Umíněná?“

„Jo, no, jak děti bývají.“

„Proč jste se o tom nezmínil dřív?“

Zčervená. Dává si s odpovědí načas. Nakonec po pár vteřinách vzdychne a řekne: „Protože já jí nic neudělal. Nemělo by smysl tohle vytahovat. Jenom by to zakalilo vodu.“

„Vytahovat co?“

„To, jak jsme se pohádali, jestli se to tak dá nazvat.“

„Mohl byste nám to popsat?“

Bolí ho na to myslet, to je na něm vidět. Celý zplihne, pevně zavře oči a promne si je konečky prstů. Na chvíli mám dojem, že už nic dalšího neřekne, ale pak promluví: „Ničí mě to, že se mnou nemluvíla. Nikdy už to...“ Selže mu hlas, ale donutí se pokračovat. „Chtěla po mně peníze. Říkala, že jsou pro Margaret, a já jí řekl, že Margaret už nic nedlužím. Jak dlouho ještě, zeptal jsem se jí, mám platit za svoji chybu? Už je to přes deset let.“

„Jakou chybu?“

„Rozpad našeho manželství.“ Pak, když pochopí, že čekáme víc, dodá: „Obvyklý příběh, starší pitomý chlap, mladá ženská.“ Zasměje se hořce a lítostivě. „Je to chyba, za kterou jsem těžce zaplatil. Lisa mě dlouho nenáviděla. Nějakou dobu byla hodně rozhozená, ale byla to tehdy teenagerka a asi se to dalo čekat. To Margaret jí z toho pomohla, ne já. Takže má mnohem blíž ke svojí mámě.“ Zalíjí se mu oči. „Strávil jsem deset let tím, že jsem jí to vynahrazoval. Ale nehodlal jsem jí dávat peníze pro Margaret. Teď toho lituju.“ Skloní hlavu a vyhrkne: „Máte už představu, co se vlastně stalo?“

„Ještě ne,“ odpoví Dan. „Můžeme se vrátit k té výpovědi?“

„Už není co dodat,“ řekne Dominic. „Trochu jsme se chytli, ale tak to mezi námi chodilo. Ona si to vzala osobně. Já jenom řekl, že její matku už podporovat nebudu.“

„Takže předtím jste ji podporoval?“

„Margaret nepracuje. Platil jsem náklady na dům a dohoda byla,

že až bude Lise jednadvacet, dům se prodá. Jak vidíte, neprodal jsem ho, protože mě Lisa přemluvila, abych to nedělal, ale přestal jsem za Margaret cokoli platit. Lisu naštvalo, když jsem jí to řekl, ale časem by ji to přešlo.“

Nevypadá to, že by v tom bylo něco víc.

„Takže jste s Lisou těch posledních šest týdnů nemluvil?“ zeptám se.

„Ne.“ V tom slově zaznívá veliká ztráta.

„Jaké to pro vás bylo?“

Odmlka. „Jaké pro mě bylo, že se se mnou moje dcera přestala bavit? Tak zlé, že bych ji chtěl zabít? Takhle to myslíte?“

Neodpovídám.

„Panebože!“ Potom promluví pevně. „Nijaké to nebylo. Věděl jsem, že je to maličkost.“

„Dobře,“ odpovím klidně. „Zopakujme si ještě jednou, jak vypadalo vaše poslední setkání s dcerou.“

„To už jsem vám přece říkal.“ Lidi rozčiluje, když jim pokládáme znovu a znovu ty samé otázky. Mají pocit, že nic neděláme, že je neposloucháme, ale důvod je ten, že je těžší si zapamatovat lži. Takže probíráme ty samé příběhy tam a zpátky a ze všech stran a hledáme, kde se verze rozcházejí.

„Tentokrát popište i ten spot.“

„Dobře,“ řekne Dominic. „Bylo to tak před šesti týdny. Jak jsem říkal, vídali jsme se každých pár týdnů. Nebylo to nějak pravidelné, to ne. Prostě mi zavolala, nebo já jí, ale většinou to vyšlo po těch dvou týdnech. Někdy jsem jí dával peníze na přilepšenou. To bylo to nejmenší, co jsem mohl dělat, aspoň tak mi to připadá.“ Odmlčí se. „Připadalo,“ opraví se a v jeho tváři se zračí bolest. „Každopádně,“ pokračuje s námahou, „ten den jsme šli k Dixonovi v Mallaranny. To byl její oblíbený podnik. Dobré kafe. To měla ráda. Měla skvělou náladu, dokud jsem jí neodmítl dát ty peníze pro Margaret.“

„O čem jste se bavili?“

„Jako normálně. O její práci, o dětech ve škole.“

„Zkuste si vzpomenout přesněji.“

Opakuje nám kousky rozhovoru, které si vybaví. Zase slovo od slova. Stejně jako předtím. Žádné zmínky o jakýchkoli problémech v Lisině životě. „Milovala svou práci a svůj život,“ řekne nakonec.

„A potom co?“

Ošije se a přejede si rukou přes obličej. Trvá věčnost, než promluví. „Povídali jsme si, jenom tak jsme žvanili, ale když na to teď vzpomínám, mám pocit, že byla trochu nesvá.“

„Jak?“ Svědci, kteří si mají na něco vzpomenout, dokážou sami sebe přesvědčit o čemkoli.

„Nevím.“ Zavrtí hlavou. „Nebyla tak radostná jako obvykle. Možná se snažila sebrat odvahu, aby mě pak požádala o ty peníze, nebo tak něco.“

„Jak vám to podala?“

„Normálně. Řekla něco jako: ‚Mamka potřebuje peníze, těžko s nimi vyjde. A jestli bych nepřispěl, a já řekl ne. Řekl jsem jí, že to už není můj problém, jenom ne až tak neomaleně. Snažila se mě přemluvit, ale byl jsem pevně rozhodnutý. To běžně nebývám. Pak mi řekla, že se mnou nebude mluvit, dokud to nepřehodnotím, a...‘ obrátí oči vzhůru a rychle zamrká, „dodržela to.“

Dám mu vteřinku, než se zeptám: „Jak vycházíte s Margaret?“

„Dobře.“

„Opravdu?“ Předstírám nedůvěru.

„Jo, fakt. No, zas tak moc se spolu nebavíme... ale chápete... je to v pohodě.“

„Jaké to pro vás bylo, když vás přes dceru žádala o peníze?“

„Rozčílilo mě to, ale nic jsem neříkal. Chci jenom mít svůj klid a Margaret ví, že ne znamená ne.“

„A dal jste Margaret za ty roky hodně peněz navíc?“

„Jak tohle všechno pomůže s nalezením vraha mé dcery?“

„Prosím, pane Morane, prostě odpovídejte na otázky,“ řekne mu Dan. „Dával jste jí peníze navíc?“

„Ne moc, možná sem tam trochu, za ty roky, ale dům už je bez hypotéky a Lisa vydělávala, takže jsem věděl, že jsou v pohodě.“ Najednou se zarazí, jak ho něco napadne. „To byla Margaret?“

„Co jestli byla Margaret?“ zeptám se.

„To ona vám řekla, že jsem se s Lisou nepohodl, že jo?“

Na to nic neřekneme. Je lepší to nechat tak, když někdo vypadá, jako by mu každou chvíli měly rupnout nervy. Pak z nich vyleze ledacos.

„Ona ví, že bych naší dceři nikdy nic neudělal, a stejně... Panebože,“ zabodne si prst do hrudi a jeho hlas zní zároveň zmateně a rozčileně, „to já jsem vždycky zatáhnul učebnice a oblečení a všechno, i když na tohle měly jít peníze, co jsem dával Margaret.“ Pak se zdá, jako by ho něco strhlo zpátky, a já sleduju, jak ho znovu zasáhne realita jeho života a všechen vztek a bolest jako by mu odtékaly nohama do země a vysávaly ho, až z něj zbude jen skořápka. Najednou vypadá ztraceně a zadívá se na svoje ruce. „Promiňte. Byla dobrá máma. Nevšímejte si toho... Je to opravdu Lisa? Víte to jistě? Není to třeba...“

„Je to opravdu Lisa,“ odpovím a změním směr. „Samozřejmě bude potřeba provést identifikaci, ale jsme si jistí, a proto taky, jak sám vidíte, nenecháme při vyšetřování kámen na kameni, jakkoli to pro vás a vaši rodinu může být nepříjemné.“

Dominic přikývne. „Jenom jsem... nikdy by mě nenapadlo, že to dopadne takhle. Člověk to nečeká, že ne?“

Ale čeká, pomyslím si. Pokud někdo beze stopy zmizí, nenajde se žádná aktivita platební karty, žádné vodítko, čekáte to. Spíš ale tušíte sebevraždu.

„Napadá vás někdo, kdo by jí mohl chtít ublížit?“ zeptám se.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Noční volání.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.